

12/15

Hendes Moders Løfte

3 Akter.

51 Afdlgr.

Folke-Skuespil.

Iscenesættelsen ved Hr. **Holger-Madsen.**

Nordisk Films Co.s verdenskendte Isbjørne-Mærke er altid en Garanti, som Publikum véd at værdsætte. — Og blandt dette Selskabs nyeste Frembringelser er denne Film en af de allerbedste — den hører til de sjældne dramatiske Arbejder, som lige fra den allerførste Scene gør et stærkt Indtryk paa Tilskuerne og holder dem fast i stadig stigende Spænding.

Men Rollebesætningen er da ogsaa fortrinlig: Frk. **Ingeborg Spangsfeldt** og Hr. **Alf Blütecher** er jo Idealet af et elskende Par — Fru **Emma Wiehe** spiller med stor Kraft og Varme den ulykkelige, paa en saa uhyggelig Maade „dødsdømte“ Moder — og endelig vil Blodsugeren, „Rentier“ **Phillipsthal** staa som et uforglemmeligt Billede i Hr. **Philip Bech's** Rolle-Album.

PERSONERNE:

Hr. von Lenzo	Hr. Charles Wilken
Hans Hustru	Fru Emma Wiehe
Muriel, deres Datter	Frk. Ingeborg Spangsfeldt
Phillipsthal, Rentier	Hr. Philip Bech
Dr. med. Jean Peronard	Hr. Alf Blütecher

AFDELINGERNE:

- | | |
|---|--|
| 1. Hr. og Fru von Lenzos Fest. | 28. Lægen fortæller sit Livs Historie. |
| 2. Muriels Fødselsdag. | 29. „Oprindelig hed jeg Jean Phillipsthal — —.“ |
| 3. Dansen gaar. | 30. Aagerforretninger! |
| 4. Et Ildebefindende. | 31. Fader og Søn. |
| 5. Huslægen er tilstede blandt Gæsterne. | 32. „Hellere sulte end leve en Dag længere i dit Hus!“ |
| 6. Muriel skal paa en Kuranstalt. | 33. „Kan De nu tænke Dem at ægte Sønnen af en Aagerkarl?“ |
| 7. En uventet Gæst. | 34. Livsforsikrings-Policen |
| 8. Rentier Phillipsthal. | 35. „Pengene forfalder jo først ved Deres Død. Saa længe kan jeg ikke vente!“ |
| 9. Umuligt at skaffe saa mange Penge! | 36. Hendes Dødsdom. |
| 10. Muriels Afrejse. | 37. „Glem ikke — den 6. September!“ |
| 11. Paa Kuranstalten. | 38. Muriels Hjemkomst. |
| 12. En sympatetisk Læge. | 39. Datoen for Brylluppet! |
| 13. Kærligheden vaagner. | 40. „Lille Mo'r den 6. September!“ |
| 14. Hr. von Lenzo kommer til Skade. | 41. Brylluppet. |
| 15. Moderens Telegram. | 42. Aagerkarlens Brev. |
| 16. Efter Begravelsen. | 43. Moderens Farvel. |
| 17. En Jobspost. | 44. Hvor gaar hun hen? |
| 18. „Deres Mand har intet efterladt sig — absolut intet.“ | 45. „Det er mig, Sara, luk op!“ |
| 19. Muriel skaanes for Fattigdommens første Byrder. | 46. „Dersom De er et Menneske med et Menneskes Følelser . . .“ |
| 20. En Fordring paa 50,000 Mark. | 47. „Skænk mig endnu en Uge at leve i, at jeg dog kan være Vidne til min Datters Lykke!“ |
| 21. Fru von Lenzo vil forsøge at skaffe Pengene. | 48. „En Kontrakt er en Kontrakt — selv naar den gælder Døden“. |
| 22. Muriel beder sin Moder om Penge. | 49. Gengældelsens Stund. |
| 23. Familiesmykkerne maa ofres. | 50. Da Midnatsklokkens slog |
| 24. Hos Juveléren. | 51. De lykkelige Tre. |
| 25. Stenene er ombyttet med uægte. | |
| 26. Metallets Værdi. | |
| 27. Muriel von Lenzo og Jean Peronard. | |



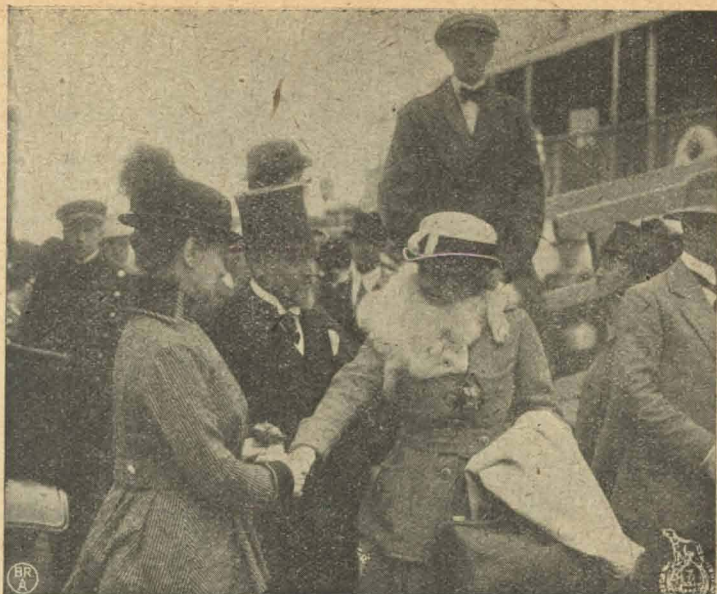
Hendes Moders Løfte.

Hr. og Fru v. Lenzo fejrer deres eneste Datter Muriels Fødselsdag ved en Fest, til hvilken alle Familiens Venner er indbudt. Midt under Festen faar Muriel et Ildebefindende og besvimer. Husets Læge, der er til Stede blandt Gæsterne, anser ikke Ildebefindendet for at være særlig farligt, men tilraader dog, at Muriel sendes til en Kuranstalt. Forældrene bliver enige om at følge Lægens Raad, og allerede næste Dag rejser Muriel af Sted.

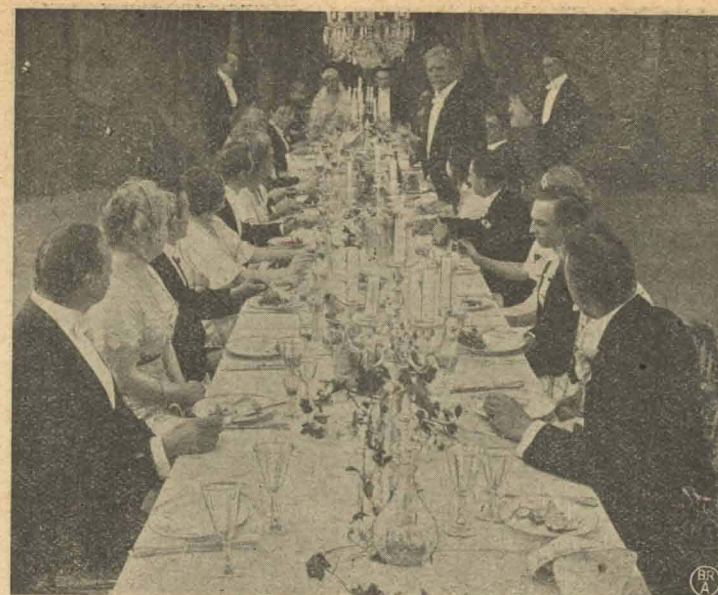
Muriel har ikke været ret mange Dage borte, før hun modtager et Telegram, hvori hun anmodes om straks at komme hjem. Hendes Fader er meget syg. Inden Muriel er naaet hjem, er han død.

Efter Begravelsen aabnes Testamentet, af hvilket det fremgaar, at Hr. v. Lenzo intet . . . absolut intet har efterladt sig. For at skaane Muriel for Fattigdommens første Byrder overtaler Moderen hende til at vende tilbage til Kuranstalten.

Nogle Dage efter, at Muriel er rejst, modtager Fru v. Lenzo Besøg af en Mand, der kalder sig Rentier Phillipsthal, og som fremlægger Beviser for, at Hr. von Lenzo skylder ham 50,000 Kroner. Fruen er ved at fortvivle. Hvor skal hun skaffe saa mange Penge fra? Hun beslutter sig til at ofre sine kostbare Familiesmykker og bringer dem til en Juvelér, som

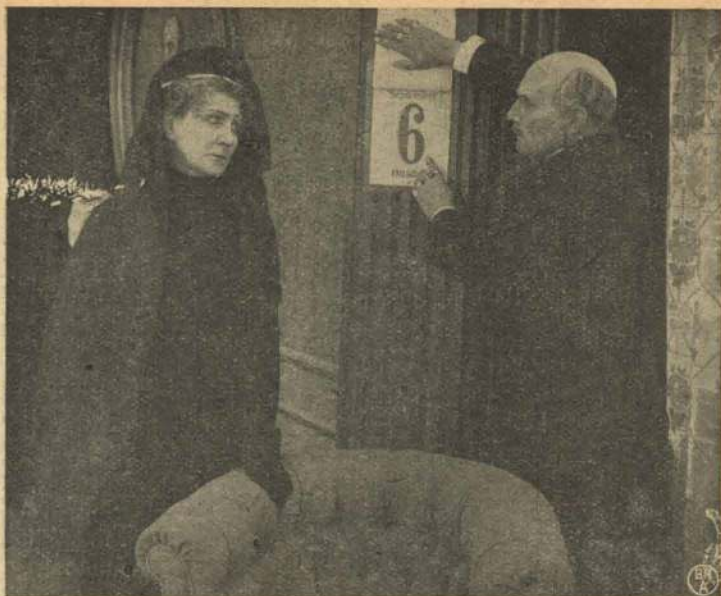


imidlertid giver hende den nedslaaende Meddelelse, at Stenene i Smykkerne er falske. Hun forstaar, at hendes Mand en Gang, da han skulde skaffe Udveje for Penge, har ombyttet de ægte



Stene med falske. Hun bliver bedrøvet — ikke for sin egen Skyld, men fordi han dengang ikke tænkte paa sit Barns Fremtid.





Fru v. Lenzo opsøger nu Aagerkarlen, dels for at sige ham, at det har været hende umuligt at skaffe Pengene, dels for som Sikkerhed at tilbyde en Livsforsikringspolice, hvis Paalydende, 50,000 Kroner, rigtignok var bestemt til at skulle være den Arv, hun efterlod sin Datter. Den haardhjertede Blodsuger nægter at modtage Policen som Sikkerhed. Hvad er den værd for ham? Pengene udbetales først ved hendes Død, og det kan jo vare mange Aar, før hun dør. En anden Sag var det, hvis hun vilde forpligte sig til at sørge for, at Policens Paalydende forfaldt til Betaling i den allernærmeste Fremtid . . .

I Angst for, at Skandalen skal ramme Muriel og ødelægge hendes Fremtid, gaar den ulykkelige Moder ind paa Pengeudlaanerens gemene Forslag. Fristen sættes til den 6. September, Klokken 12 Nat.

Muriel har allerede under sit første Ophold indledet Bekendtskab med en af Anstaltens unge Læger, Dr. med. Jean Peronard. Efter Faderens Død slutter hun sig uvilkaarlig endnu nærmere til den unge Mand, i hvis Blik hun for længe siden har læst, at han elsker hende.

Den Dag, Jean Peronard frier til Muriel, fortæller han hende sit Livs Historie, thi han ønsker, hun skal vide, hvem han er, at hun ikke senere skal bebrejde ham, at han tav stille. Navnet Jean Peronard har han antaget. Oprindelig hed han Jean Phillipsthal og var Søn af en Mand, der kaldte sig Rentier, men i Virkeligheden var en gemen Pengeudlaaner. Da



han erfarede Sandheden om sin Faders lyssky Virksomhed, forlod han i Vrede sit Barndomshjem og svor hellere at ville sulte end vende tilbage.

Jean slutter sin Beretning med at spørge Muriel, om hun vil ægte Sønnen af en Aagerkarl. Muriel svarer, at hun vil ægte den, hun elsker. De to Unge beslutter straks at rejse ind til Byen, Muriel fyldt af hemmelig Glæde og Stolthed ved Tanken om, hvad Moderen vil synes om Jean. Fru v. Lenzo tager vel imod sin tilkommende Svigersøn og smiler lykkeligt, da Muriel overgivent erklærer, at Datoen for Brylluppet allerede er bestemt. „Hvornaar skal det da være?“ spørger Fru v. Lenzo. Svaret lyder: „6. September“.

Den betydningsfulde Dag oprinder. Fru v. Lenzo har virkelig givet sit Minde til, at hendes Datters Bryllup staar paa denne Dag. Om dens skæbnesvangre Betydning for hende selv erindres hun ved en enkelt Linie i et anonymt Brev. Der staar blot: „Glem ikke den 6. September . . . inden Midnat“. Sent om Aftenen siger hun sine Børn, Datteren Muriel og Svigersønnen, Godnat. Hun vil gaa sig en lille Tur, inden hun lægger sig, fortæller hun. Men de unge Menneskers Mistanke er vakt, og de bliver enige om, at Jean skal følge efter. Efter nogen Tids Vandring standser Fru v. Lenzo foran et Hus, hvilket Jean til sin Forundring genkender som det, hvori hans Fader bor. Han skaffer sig ad Køkkenvejen Adgang til Villaen, og hurtigt iler han gennem Stuerne til det Værelse, hvor han



véd, at Faderen plejer at modtage sine fattige Klienter, og her bliver han Vidne til en gribende Scene. Foran Rentier Phillipsthal ligger Fru v. Lenzo paa Knæ og anraaber ham om Barmhjertighed, blot hun i 8 Dage maa faa Lov til at nyde sin Datters Lykke. Men alle hendes Bønner er uden Virkning: en Kontrakt er en Kontrakt, ogsaa naar den gælder Døden!

Stum af Fortvivlelse vender Fru v. Lenzo sig bort for at gaa, men da træder Jean helt ind i Stuen. Et Øjeblik staar Fader og Søn overfor hinanden, saa — pludselig — falder Phillipsthal livløs til Jorden. Ramt af et Hjerteslag, siger Lægen. Dræbt af sin onde Samvittighed, siger Jean.

